

Wahhest illus, rōmus, fānna,
Wahhest wōitleb ilma:
Suid, fewwadid ja talwed
Tāitwed sūggise so salwed.

Armas, Jummal, aita issi
Aega falliks piddada,
Wanno, nori, pissofessi
Selle peale mōttelda,
Mis head aasta õppetab,
Aeg tend pea lõppetab.

Kuida sa pühhapāwa pühhitsed?

Külmas põhja merres Islandi-sore peal astus üks reisija pühhapā hommiko ühhe waese urtsiko sisse. Muist perrekonda olli firriko läinud, muist hakkasid foddo Jummala tenistust piddama. Need laulsid, luggesid jutlust ja piddasid palwed õiete firriko seadust mōda. Wanna fotpimme 85 aastane issa olli sängis maas, kelle kahwatanud pallest Jummala sanna fuulmisest rööm otse sulma nähtawalt wäljapaistis. Wōeras rei-

sija jäi fa waggafest fulatama ja piddas seal urtsikus likuwa sūddamega firriko-aega.

Märka oħ innimenne, ja anna teistele, fes ei wōtta egga mōista luggeda, fa sedda mārgata, fui fallis pühhapāwa pühhitseminne, firrifus fāiminne ja firriko, aia pid-daminne on. Sa ellad õnnistud maal, olled jo wannematte wannemattest ristikoggodusse rohkema kui rohke õppetusse sees sündinud ja ülleskaswanud, ja ommeti so hulgas on neid veel füllalt, fes ei mōista, ei mārka egga tahhagi pühhapāwa pühhitseda, mis sind ennast wōiks pühhitseda, sün aialikult ja seal iggaweste õnsaks tehha.

Iggatse Jummala sanna õppetust.

Ühhe waese, hilja põõrnud Neegri käest küssiti, kas temmal omma pitka haigusse aial fa middagi pudust olnud. „Ei, kostis ta; ei iħholikko toidusse polest mitte, agga kui hingi üllespīddamisse pārrast fannatasin paljo, fest ma ei sanud sel aial firriko. Mo hing on ārranālgind omma armast. Ónnisteggiat